

GYURKOVICS TIBOR

Rulett

*Rulettgolyó az én fejem
megfordul aztán itt terem
a feketén a piroson
begördül aztán kionson*

*Rulettgolyó az én fejem
a jobbfelen a balfelen
a piroson a párosan
hol megdermed hol átoson*

*Rulettgolyó az én fejem
véletlenül törvénytelenen
vagy páratlanul feketén
merengek a lyukakban én*

*Vagyis nem én Vagyis csak ő
a röpké fej a tűzgolyó
Nem én határozom meg őt
hanem a lyuk a lebetőt*

*ahogy férfiakat a nők
a befogadó pete-nők
a kacskaringós űs-lyukak
határozzák meg az urat*

*gondolkodástól mindenestől
az én sorsom a lyukban eldől
ahol megállok ő megáll
fekete-piros ideál*

*rulettgolyó az én fejem
de nem mindegy melyik helyen
én pörgök forgok gurulok
én a rulettgolyó vagyok*

*Valaki forgat A kezén?
Vagy a kereke közepén?
Kivágódom begurulok
én a rulettgolyó vagyok!*

*Talán a nagymamám kezén
ki a Dosztojevszkij-regény
hősnőjeként is szerepel
és hadonászik kerepel*

*forгат begurít visszavesz
és mindig a zéróra tesz
hogy hátha egyszer kijövök
addig csak pörgök pörögök*

*rulettgolyóként feketén
a forgatókar kerekén
hol piroson hol pároson
míg az életem átsuhan*

*sose tudom meg ki vagyok
fehér golyóként forogok
tudatlanul a sors iránt
– a nagymama meg rá se ránt.*

Vaj

*Ilyenkor fölolvad az arcod
mint régi-régi vaj
hogy kegyelmetes kenhető leszél
érezni nincsen semmi baj*

*se benned se a világegyetemben
abogy a párnán pontosan feküdsz
finom vonalú szádon mint a szellem
oly vajfehéren ki-be jár a szusz*

*szemed gödrében illatok pihennek
elmúlt tíz évünk rózsaoalaja
szemöldököd szálai közt keverve
csak vajfehéren áll az éjszaka*

*a levegő is kenhető körötted
könnyű késsel elegyengeti
szép arcodon a túlvilági szobrász
a legfinomabb kéz az isteni*

*és vajfinom és vajfehér a bőröd
és vajpuba az orrod csücske is
amelyen a verejték könnyű cseppje
aranylik mint gombostűfejnyi víz*

*a pórusok vajsárga serlegében
lazán lapul a zsenge zsiradék
s elrejtett titkos tükrű felszínében
a rolón át is fölragyog az ég*

*a délvidékről mindig visszatérő
a vajpuba meleg a hajnali
mit meglegelni magunkban sose késő
hogy Isten hangját lehet hallani*

*mi egykor tükör által és homályban
rejtett vonalként volt tapintható
most kiemeli könnyedén az álom
és végleg színről-színre látható:*

*hogy vajpuba a homlokod az állandó
hogy szerelmes kenyérre kenhető
hogy életedre nagy kezek vigyáznak
hogy mindig boldog legyen ez a nő.*

Az elveszített otthon

*Kitől elveszik a tanyát
maga van embertelenül
aki körül kihál a táj
az emberekbe menekül*

*annak otthona lesz a másik
lény legtitkosabb belseje
mások fészekmélyébe mászik
keresvén elfelejti-e*

*a fűt a fát a csipkebokrot
ami halálra sebezi
azzal hogy nincs hogy soha boldog
árnyékot már nem vet neki*

*emberekre cseréli önnön
szülőházát az ifjuság
fölött ragyogó és e földön
elveszített csillagruhát*

*Már mindig meztelen marad
dideregve a hőésben
nem leli a nagy ég alatt
az otthonát s az Istenét sem*

*már mindig másokat imád
nők hónaljába bújik inni
szerelmet otthont és anyát
bár magát végképp elveszíti.*